

Universitetskanslersämbetets utbildningsutvärderingar

Självvärdering forskarutbildning

Lärosäte: Uppsala universitet
Forskarutbildningsämne: Litteraturvetenskap
Licentiatexamen: Ja
Doktorsexamen: Ja

Skriv en självvärdering per utbildning som leder fram till den examen som ska utvärderas. Självvärderingen baseras på bedömningsgrunder inom områdena:

- Förutsättningar
- Utformning, genomförande och resultat
- Doktorandperspektiv
- Arbetsliv och samverkan

För en mer preciserad vägledning till lärosäten vad gäller bedömningsgrunder, se *Vägledning för utvärdering av utbildning på forskarnivå*.

- Självvärderingen indelas i enlighet med rubrikerna som anges nedan. Eventuella underrubriker kan lärosätet fritt beslut om.
- Lärosätet ombeds att göra en så reflekterande självvärdering som möjligt, identifiera styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra att hög kvalitet nås i utbildningen. Tyngdpunkten på självvärderingen ska ligga mer på värdering än på beskrivning. Lärosätet ombeds belysa med exempel.
- Självvärderingen ska utgå från aktuella förhållanden för utbildningen
- Självvärderingen ska inte överstiga 30 sidor exklusive efterfrågade bilagor.
- Självvärderingen ska kunna stå för sig själv, d v s det ska inte inkluderas länkar. Om lärosätet anser att kursplaner krävs för att styrka det som står kan dessa laddas upp i UKÄ direkt.
- Som bilaga till självvärderingen ifylls angivna tabeller och publikationslistor, se Bilaga 1 i vägledningen, *Instruktion för bilagor till självvärderingen*.
- Samtliga tabeller laddas upp i Excelformat i UKÄ Direkt. Publikationslistor laddas upp i Word- eller PDF-format i UKÄ-Direkt.

Bakgrundsinformation

Självvärderingen inleds med en beskrivning av forskarutbildningsämnet och utbildningen. Redogör övergripande för utbildningens organisation, upplägg och inriktning. Redogör även för hur länge utbildningen har getts vid lärosätet.

De högskolor som har ett område för forskarutbildning, inom vilket ett forskarutbildningsämne som ska utvärderas ingår, beskriver det område ni har examenstillstånd inom och hur forskarutbildningsämnet förhåller sig till detta område

Litteraturvetenskap som vetenskaplig disciplin inbegriper studiet av litteraturens historia samt litteraturteori och litteraturvetenskaplig metodik. Inom disciplinen studeras litterära texter, deras uppkomst, distribution, och reception, samt värderingen och tolkningen av litteratur. Föremålet för det litteraturvetenskapliga studiet utgörs av både litterära texter och de idéer, traditioner och samhällseliga faktorer som medverkat till verkens tillkomst och mottagande.

År 1917 inrättades den första renodlade professuren i litteraturhistoria, men redan tidigare gick det att disputeras på litteraturhistoriska ämnen inom ramen för estetik. Sedan det högre litteraturstudiet i början av 1900-talet utvidgades från en tidigare positivistiskt präglad verksamhet till att inbegripa exempelvis komparativa metoder, har det genomgått en avsevärd expansion under 1900-talet, inte minst sedan ämnet övergick från Litteraturhistoria med poetik till Litteraturvetenskap i slutet av 1960-talet. Ämnet har historiskt sett varit starkt kopplat till svensklärarutbildningen (tillsammans med Nordiska språk), vilket i sin tur har inneburit en tydlig inriktning mot svensk och nordisk litteratur. Detta förstärks naturligtvis av att andra språkämnen bedriver litteraturvetenskaplig forskning kring de litteraturer som där är aktuella (engelskspråkig, franskspråkig, etcetera). Fältet för det litteraturvetenskapliga studiet har vuxit avsevärt samtidigt som en stor mängd teoretiska och metodologiska perspektiv etablerats inom ämnet, något som stärkt dess vetenskapliga grund. Ämnet har trots denna dynamiska utveckling hållit samman. Litteratursociologin är exempelvis en del av litteraturvetenskapen, och ämnets bredd och sammanhållning illustreras även av att det inbegriper så vitt skilda inriktningar som textkritik, litteraturdidaktik, genusstudier, ekokritik med flera. Litteraturvetenskapens expansion mot nya fält och teoretiska perspektiv har också inneburit ett avsevärt närmande till andra discipliner, samtidigt som den fortsatta orienteringen mot den litterära texten och litteraturhistoriska kontexter utgjort en enande faktor. Vad gäller internationalisering har den svenska litteraturvetenskapens inriktning mot skandinavisk och särskilt svensk litteratur traditionellt utgjort ett hinder, men här har både mångfaldigandet av teoretiska perspektiv, studiet av litteratur från andra språkområden och ett växande intresse för svensk litteratur som världslitteratur bidragit till en progressiv utveckling. Det bör också betonas att skandinavistik är ett ämne som finns världen runt, och att de litteraturforskare som skriver om svensk litteratur på svenska därmed får en internationell spridning.

Litteraturvetenskap som forskarutbildningsämne vid Uppsala universitet speglar i hög grad ämnets generella bredd. Forskarutbildningsmiljön präglas i viss utsträckning av de profilområden som finns inom ämnet vid Uppsala universitet: 1700-tal, Empiriska läsundersökningar, Litteratur och genus samt Textkritik. Här finns även en särskild

avdelning för litteratursociologi, till vilken ett par doktorander är knutna. Den vetenskapliga miljön ger en bild av den bredd och teoretiska perspektivrikedom som de forskarstuderande kommer i kontakt med under utbildningen, där de förväntas utveckla forskningsfrågor både utifrån litteraturhistorien och relevanta teoretiska perspektiv. Samtidigt läggs vikt vid att de vetenskapliga fördjupningar som de forskarstuderande genomför väsentligt bidrar till utvecklingen av forskningsmiljön vid institutionen. Doktorander rekryteras företrädesvis genom öppna utlysningar vilka annonseras såväl nationellt som internationellt. Även riktade utlysningar förekommer. Under de senaste åren har utlysningar gjorts med inriktning mot projekt som ”Knowledge, power, materiality: Swedish archives 1727–1811”, Litterära minnespraktiker samt med inriktning mot ämnesdidaktik. Forskarutbildningen i litteraturvetenskap omfattar fyra års heltidsstudier (240 hp) där kurser utgör 60 hp och avhandlingsdelen 180 hp. För närvarande är 9 doktorander i litteraturvetenskap verksamma vid institutionen, varav 3 män, 5 kvinnor och 1 som inte definierar sig som något av de juridiska könen. 1 doktorand är internationellt rekryterad. Under innevarande termin är ingen doktorand verksam utomlands. Samtliga bedriver sin verksamhet vid Litteraturvetenskapliga institutionen i Uppsala.

Förutsättningar

Personal

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel. Relatera till ifylld och bilagd tabell över handledare och lärare.

Bedömningsgrund:

Antalet handledare och lärare och deras sammantagna kompetens (vetenskapliga/konstnärliga, pedagogiska) är adekvat och står i proportion till utbildningens volym, innehåll och genomförande på kort och lång sikt.

Varje doktorand har i normalfallet två handledare, en huvudhandledare (som också är examinator) och en biträdande handledare. I några fall förekommer två biträdande handledare. Handledarna ska ha doktorsexamen, minst en ska vara anställd vid institutionen och minst en ska vara docentkompetent. Vårterminen 2018 fanns sammanlagt 21 potentiella handledare: 6 professorer (3 befordrade kvinnor, 1 befördrad man och 2 rekryterade män), 7 lektorer (4 kvinnor och 3 män varav 3 docenter), 2 vik. lektorer (1 kvinna och 1 man varav en docent) och 6 forskare (4 kvinnor och 2 män varav 1 docent).

Under vårterminen 2018 har sammanlagt fem personer haft uppdrag som huvudhandledare (två kvinnor, tre män). Fyra är professorer och en är docent vid institutionen. Åtta personer har varit biträdande handledare (fyra kvinnor, fyra män), varav fyra är professorer och två är lektorer vid institutionen, en är forskare vid institutionen och en är extern lektor.

Handledarnas ålder varierar mellan 39 och 65 år. De flesta handledare är dock i åldersgruppen 50–62 år. Institutionen arbetar aktivt vid doktorandantagningar för att anlita yngre handledare med erforderlig kompetens, för att erbjuda yngre forskare en viktig meritering och för att öka åldersvariationen i handledarkollegiet. Det görs genom att befintlig kompetens hos de yngre undersöks inför varje antagning.

Under perioden 2017–2018 har doktoranderna kunnat följa fyra kurser inom forskarutbildningen som getts vid institutionen, varav en är en nationell kurs som institutionen ansvarat för inom samarbetet med Nationella rådet för forskarutbildning i litteraturvetenskap (NRFL). Sammanlagt har sex olika lärare från institutionen varit engagerade (tre kvinnor och tre män), varav fyra professorer och en lektor. Åldersmässigt är alla utom två lärare över 60 år (dock var fler lärare yngre i den nationella kursen). I de fyra historiska kurser som erbjuds löpande i tvåårsintervall vid institutionen finns dock flera yngre lärare representerade.

Institutionen har således ett stort antal handledare och kompetensen är bred. Tidsmässigt sträcker den sig från antiken till samtidslitteraturen och den täcker en rad olika inriktningar. Hög kompetens finns inom områdena antikens litteratur, 1700-talet, romantikforskning, modernism, barn- och ungdomslitteratur, litteratursociologi och genusforskning, och kompetensen inbegriper en rad skilda metodologiska och teoretiska fördjupningar. Institutionen har som nämnts sin tyngdpunkt i svensk och nordisk litteratur, men

handledningskompetensen sträcker sig också över områden som tysk- och engelskspråkig litteratur.

Handledarnas sammansättning sker med beaktande av att de tillsammans ska erbjuda bredd och djup med avseende på avhandlingsämnet. Här beaktas såväl ämneskunskap som teori- och metodkunskap samt språkkompetens. Vid behov utses två biträdande handledare och ibland anlitas en extern biträdande handledare. För närvarande har en extern handledare anlåtats från Institutionen för pedagogik, didaktik och utbildningsstudier vid Uppsala universitet. Externa läsare anlitas också vid behov vid enskilda textseminarier. Handledarna utses i samråd med doktoranden (se vidare under *Doktorandperspektiv*).

De senaste åren har institutionen genom pensionsavgångar förlorat kompetens inom forskningen om äldre litteratur, framför allt antiken och medeltiden. En akademiforskare med inriktning mot antiken har anställts och institutionen har detta i beaktande vid strategiska diskussioner om framtida anställningar för att trygga kompetens både inom grund- och forskarutbildningen. Ett antal doktorander väljer avhandlingsämnena med inriktning mot genusperspektiv och litteratursociologi, och med tanke på förestående pensionsavgångar finner institutionen det angeläget att säkra sådan fortsatt kompetens vid kommande rekryteringar. Inom de närmaste 4–7 åren kommer fem professorer (två rekryterade män och tre befordrade kvinnor) att gå i pension. Några av institutionens lektorer har ansökt om eller är på väg att meritera sig för befordran, men nyrekrytering behövs för att säkra kontinuitet i den höga kompetens som upparbetats under många år inom särskilda områden. En utlysning av ett lektorat med inriktning mot litteratursociologi har diskuterats i institutionsstyrelsen och kommer att tas upp för beslut under hösten 2018. Rekrytering är också viktig för förnyelse i en tid när litteraturvetenskapen bryter ny mark inom till exempel läsforskning, medicinsk humaniora och digital humaniora.

Ett viktigt inslag i forskarutbildningen är den internationella utblicken och doktoranderna uppmuntras att söka stipendier för forskningsvistelser utomlands under utbildningen. Flera lärare inom handledarkollektivet har varit verksamma vid andra lärosäten (till exempel Universitetet i Bergen, Blekinge Tekniska Högskola, Göteborgs universitet, Helsingfors universitet, Humboldt-Universität zu Berlin), haft postdoktorala vistelser utomlands (till exempel University of California, Berkeley, Georg-August-Universität Göttingen, University of Liverpool) och samarbetar med utländska lärosäten. Institutionen har ett formellt samarbetsavtal med Köpenhamns universitet som inbegriper kurser inom forskarutbildningen och utbyten av skilda slag. Lärare och doktorander från Köpenhamn har gjort ett institutionsbesök i Uppsala och året efter gjordes ett motsvarande besök i Köpenhamn med lärare och doktorander från institutionen i Uppsala. En doktorand har inom utbytet utnyttjat arkiv i Köpenhamn och presenterat sin forskning; en professor från Köpenhamn föreläste vid den nationella forskarutbildningskurs som institutionen anordnade höstterminen 2017, och i augusti 2018 får institutionen besök av en professor som ska tala om humanioras utmaningar utifrån danska erfarenheter. Samarbetet har fallit väl ut och institutionen är mycket positiv till detta initiativ. Doktorander har vidare haft möjlighet att besöka utländska lärosäten (till exempel University of California, Berkeley vårterminen 2018) genom fakultetens så kallade

forskningsnoder, det vill säga fakultetsövergripande tematiska och mångvetenskapliga samarbeten som involverar forskare, doktorander och studenter på avancerad nivå. Lärare och handledare deltar regelbundet i internationella konferenser. Många publicerar sig internationellt.

När det gäller byte av handledare meddelas i ”Information till nyantagna doktorander” att doktoranden har en sådan rätt och möjlighet. Doktoranden informeras också om detta vid introduktionen till forskarutbildningen, och det understryks att det inte behöver vara något dramatiskt. Det har på senare tid skett vid ett fåtal tillfällen. Om ett byte behöver ske finns formaliserade rutiner; ärendet tas upp mellan berörda och av studierektor för utbildning på forskarnivå och beslut fattas av Forskarutbildningsnämnden (FUN). Vid doktorandantagningen beaktas frågan om befintlig handledarkompetens (även om behov av handledarbyte skulle uppstå) ur ett långsiktigt perspektiv.

Institutionen är mån om att den pedagogiska kompetensen inom handledarkollegiet ska vara god och utvecklas kontinuerligt. Universitetets anställningsordning föreskriver att lektorer och professorer ska ha högskolepedagogisk utbildning om minst tio veckor eller ha motsvarande kunskaper. Anställda uppmanas att gå handledarkurser vid Uppsala universitet som bekostas av institutionen. Enligt historisk-filosofiska fakultetens riktlinjer för utbildning på forskarnivå (HISTFILFAK 2015/26) bör nya handledare ”senast under sitt första år som handledare genomgå handledarutbildning”. Äldre handledare med lång erfarenhet har inte alltid denna formella merit (eftersom kursuppläggningsen tidigare var annorlunda), men målet är att alla ska ha genomgått handledarutbildning som erbjuds i olika former vid universitetet. Handledarna genomgår även andra kurser i universitetets regi. Den pedagogiska kompetensen utvecklas dessutom i samtal i handledarkollegiet där deltagarna förmedlar kunskap och delar med sig av erfarenheter.

Institutionen har ambitionen att regelbundet erbjuda kompetensutveckling för handledarna. Handledarkollegiet samlas två gånger per termin under ledning av studierektor för utbildning på forskarnivå för diskussion av pedagogiska frågor, doktorandernas skrivprocess med mera. Mötena har blivit ett viktigt forum för att utbyta erfarenheter och ta ett gemensamt ansvar för doktoranderna. Mötena skulle kunna användas mer systematiskt för att bjuda in pedagogiska föreläsare som kompetensförstärkande insats. Inför höstterminen 2018 planeras ett sådant seminarium med föreläsare från Avdelningen för kvalitetsutveckling vid Uppsala universitet. Fakulteten anordnar årligen handledarkonferenser som samlar handledare för diskussioner erfarenhetsutbyte och viss utbildning/information över ämnes- och institutionsgränser.

Förutsättningar

Forskarutbildningsmiljö

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel. Relatera till ifyllda och bilagda tabeller.

Bedömningsgrund:

Forskningen/den konstnärliga forskningen vid lärosätet har en sådan kvalitet och omfattning att utbildning på forskarnivå kan bedrivas på en hög vetenskaplig/konstnärlig nivå och med goda utbildningsmässiga förutsättningar i övrigt. Relevant samverkan sker med det omgivande samhället både nationellt och internationellt.

Kvalitet och omfattning

Forskarutbildningsmiljön litteraturvetenskap vid Uppsala universitet är stor jämfört med flera andra lärosäten med utbildning inom ämnet. Detta är positivt eftersom det skapar en dynamisk forskningsmiljö med det högre seminariet som nav. Ambitionen har varit att regelbundet anta doktorander men eftersom resurserna varit begränsade har institutionen valt att utlysa med längre mellanrum för att kunna anta två eller flera doktorander samtidigt så att de kan bilda en liten 'generationsgrupp'. Så kunde institutionen höstterminen 2017 samtidigt anta fyra doktorander i litteraturvetenskap. Institutionen välkomnar att fakulteten nu satsar strategiskt på ekonomiskt stöd för att öka doktorandantagning över hela fakulteten (HISTFILFAK 2016/106). För Litteraturvetenskapliga institutionens del har detta inneburit medel för att finansiera det första årets anställning för två doktorander. Vårterminen 2018 fanns elva registrerade doktorander (sex kvinnor, fyra män och en person som inte identifierar sig som något av de juridiska könen) i ämnet, varav nio var aktiva. Institutionen strävar efter en jämn könsfördelning (se vidare under *Jämställdhet*). Av de fem doktorander som disputerade under 2017 var tre män.

Doktoranderna representerar en homogen ålderssammansättning; de är födda mellan 1985 och 1991. Vad gäller avhandlingsämnen ligger tyngdpunkten på 1900-talet och svensk litteratur, men det skrivs även avhandlingar om europeiska ordensarkiv under 1700-talet, Stagnelius, kvinnors transnationella kulturförmedlande verksamhet under 1800-talet och tysk 1900-talspoesi. Inom det litteratursociologiska området skriver en doktorand om transnationell publicering under sent 1900-tal (disputationen ägde rum i maj 2018) och en om svenska förlagsstrategier kring översättningar av tysk, fransk, spansk och italiensk litteratur.

Doktorander välkomnas alltså att skriva om litteratur utanför det nordiska området även om institutionen vill värna om denna profil. Därför är mycket goda kunskaper i svenska (eller danska/norska) ett krav hos de sökande till forskarutbildningen. De senaste fem åren (2013–2017) har åtta doktorander antagits, majoriteten med kandidatexamen och examen på avancerad nivå från svenska lärosäten. Rekryteringen sker dock i internationell konkurrens (i linje med historisk-filosofiska fakultetens riktlinjer för utbildning på forskarnivå; HISTFILFAK 2015/26) genom spridning av utlysningar till utländska lärosäten med utbildning inom skandinavistik. De flesta utlysningar formuleras som öppna, det vill säga de utlyses i litteraturvetenskap utan särskild inriktning, men de senaste åren har även riktade

utlysningar förekommit som strategiska åtgärder: en med inriktning mot litteratursociologi och transnationella flöden, en mot didaktik inom forskarskolan vid Utbildningsvetenskapliga fakulteten, en mot litterära minnespraktiker och en inom projektet "Knowledge, power, materiality: Swedish archives 1727–1811". Inför utlysningar förs en diskussion om detta och det finns olika åsikter om i vilken utsträckning utlysningarna ska ha en inriktning. Fördelen med öppna utlysningar är att sökfältet blir bredare; fördelen med riktade är att institutionen kan agera strategiskt för att stärka och utveckla sina forskningsområden.

Utbildningen bedrivs i huvudsak på svenska men det är vanligt förekommande med gästföreläsningar och seminarier på engelska som ett led i ambitionen att utbildningen ska vara internationellt orienterad. Institutionen har tagit emot gästforskare från bland annat Finland, Polen och USA som föreläst vid seminarier och varit tillgängliga för doktoranderna. Vårterminen 2018 var till exempel Dr. Sarah Allison, Loyola University, New Orleans inbjuden på ett veckolångt besök i anslutning till institutionens projekt "Från närläsning till fjärrläsning". Hon höll öppna seminarier vid institutionen och vid Institutionen för lingvistik och filologi. För närvarande är Eeva-Liisa Bastman, Helsingfors universitet, gästforskare vid institutionen. Hon arbetar med projektet "Letters and Songs: Registers of Beliefs and Expressions in the Early Modern North" som hon presenterat vid ett seminarium. Ett samarbete har upprättats med litteraturavdelningarna inom språkinstitutionerna vid Språkvetenskapliga fakulteten vid Uppsala universitet med gemensamma seminarier. 2017 initierades en seminarieserie på engelska där doktoranderna engageras som inledare vid textdiskussioner. Det är ett bra tillfälle att träna på att presentera forskning på ett annat språk än modersmålet inför konferensdeltagande och dylikt. Fakulteten har vid olika tillfällen erbjudit kurser i latin samt akademisk franska och tyska där doktorander deltagit. För att säkra god språklig kompetens är det ett krav vid antagningen att den sökande ska ha "dokumenterad förmåga att tillägna sig texter på franska, tyska eller annat språk" (Allmän studieplan i litteraturvetenskap, 3.3). I möjligaste mån gäller också att minst en av handledarna har kunskaper i språk som är relevant för avhandlingsarbetet. Handledargruppens samlade språkkompetens utöver svenska och engelska inbegriper kunskaper i finska, franska, italienska och tyska. Vid institutionen finns också anställda med språkkunskaper i spanska och latin.

Doktoranderna förväntas vara närvarande vid institutionen – vid seminariedagarna tisdagar och torsdagar gäller obligatorisk närvaro – och samtliga har en egen arbetsplats. Ingen doktorand bedriver sin utbildning på distans. Under en period har en majoritet av doktoranderna bott utanför Uppsala (i Stockholmsområdet) vilket inneburit lägre närvaro, ett problem som institutionen har påtalat och försökt åtgärda genom obligatorisk närvaro två dagar i veckan och genom utvecklingsarbete med seminarierna tillsammans med doktoranderna. Forskning vid arkiv och bibliotek på annan ort är under perioder nödvändig. Däremot krävs regelbunden närvaro vid institutionen för att bygga en dynamisk och stark forskningsmiljö. Institutionen har hittills valt att gå en medelväg där närvaro ses i relation till en viss frihet för doktorander att besluta över var forskningen ska utföras. Hur gränserna ska dras finns det olika åsikter om och det förs en kontinuerlig diskussion om närvaro och forskningsmiljö.

Institutionen välkomnar gästdoktorander och på senare tid har de kommit från Finland, Norge, Polen och Österrike. De har presenterat sina projekt vid seminarier och doktoranderna har visat stort intresse och bidragit till att göra vistelserna berikande för både gästforskarna och institutionen. Doktoranderna har läst och kommenterat texter samt via Doktorandföreningen inbjudit gästdoktoranderna till sociala evenemang.

Handledarkompetensen motsvarar i stor utsträckning doktorandernas avhandlingsämnen. Det finns dock en hög kompetens inom 1700- och 1800-talsforskning som inte helt avspeglas i doktorandforskningen. Vid ett par tillfällen under senare tid har utlysningar riktats mot äldre tid, dels inom det omnämnda arkivprojektet, dels för att stärka ett forskningsområde representerat av en tillsvidareanställd så kallad Pro Futura-forskare vid institutionen. Institutionen deltar även i forskarskolan med inriktning mot didaktik vid Utbildningsvetenskapliga fakulteten (för närvarande med en doktorand) – ett produktivt sätt att vidga kontaktytorna och perspektiven i institutionens forskning. Ett par av institutionens professorer deltar vidare för närvarande i en ansökan till Forte om en doktorand i litteraturvetenskap med anknytning till medicinområdet, också detta ett sätt att vidga kontaktytorna och den tvärvetenskapliga kompetensen.

Tillsvidareanställda lärare vid institutionen är garanterade forskning inom ramen för sin anställning. Rekryterade professorer har 50 % forskningstid, befordrade professorer 40 % och lektorer (såväl tillsvidareanställda som vikarier) 20 %. Alla tillsvidareanställda lärare samt doktorander har expensmedel (för närvarande 5 000 kr./år) från institutionen för konferensresor, arkivbesök, etcetera. Institutionen erbjuder också språkgranskningsbidrag.

Av tio doktorander (nio för närvarande aktiva) har sex en manlig huvudhandledare. Av de biträdande handledarna är sex kvinnor och fem män (i ett fall har doktoranden två biträdande handledare). Institutionens strävan mot en jämn könsfördelning har gett resultat, men en ambition är att ge fler kvinnor möjlighet att vara huvudhandledare. För närvarande har institutionen 11 tillsvidareanställda lektorer och professorer i ämnet litteraturvetenskap (sex kvinnor och fem män), men handledarkompetens finns även bland lektorer och professorer anställda i ämnet retorik.

Forskningens räckvidd vid institutionen sträcker sig utöver de aktuella handledarnas inriktningar vilket kommer doktoranderna till godo vid seminarier och samtal och i miljön i stort. En breddande funktion erbjuder det faktum att institutionen utöver litteraturvetenskap har utbildning på forskarnivå i retorik. Gemensamma, tematiskt inriktade seminarier har arrangerats under de senaste terminerna ("Tema Våld" och "Tema Sanning") och doktoranderna deltar i båda ämnenas seminarier. Det förra temaarbetet ska resultera i en antologi med utgivning hösten 2018 där både doktorander och seniora forskare medverkar. Det har gett doktoranderna möjlighet att samarbeta kollegialt med mer erfarna forskare i en publiceringsprocess. Våren 2018 fanns totalt 28 disputerade lärare och forskare vid institutionen (i ämnena litteraturvetenskap och retorik), som också har anknutna alumner som anlitas vid seminarier och i annan verksamhet.

Forskningsmiljöns kvalitet granskas bland annat i den universitetsövergripande, egeninitierade utvärderingen "Kvalitet och förnyelse" (KoF) som genomförts regelbundet under senare år, den senaste 2017 (tidigare 2007 och 2011), med bibliometriska data, självvärderingar och granskningar av externa bedömare. För institutionens del har utfallet av utvärderingarna varit positivt. En slutsats i KoF 2017 var att doktoranderna vid institutionen visade påtaglig styrka i val av avhandlingsämnen och analysmetoder. De rekommendationer som getts, bland annat om ökad strategisk planering, har institutionen tagit till sig, till exempel genom att tillsätta en strategisk grupp för att stärka en långsiktig planering av forskningsverksamheten. Därtill sker egna systematiska granskningar inom utbildningen på forskarnivå för att tillförsäkra att licentiat- och doktorsavhandlingarna håller hög kvalitet. Denna granskning sker i forskningsmiljöns regelbundna arbete med seminarier, textgranskningar, handledning och nätverk, och dokumenteras och följs upp i de individuella studieplanerna. Textseminarierna är härvidlag en kärnverksamhet där doktoranderna får respons från handledarna, andra seniora forskare, doktorandkamraterna och ibland externa granskare. I normalfallet avlägger doktoranderna en licentiatexamen vilket fungerar som en viktig 'halvtidskontroll' och en förberedelse för doktorsdisputationen. Vid licentiatexamen anlitas en extern opponenter. Tidigare har handledarna ingått i betygsnämnden vid licentiatventileringarna men efter beslut i institutionsstyrelsen den 1 april 2018 har ordningen ändrats så att inga handledare deltar i examinationen. Alla doktorsavhandlingar ventileras i ett slutseminarium med en extern granskare och tillgängliggörs för handledarkollegiet innan de går till tryck inför disputation.

Samverkan och nätverk

Institutionen understryker vikten av att utveckla doktorandernas samarbeten och nätverk under utbildningen. Ansvar vilar både på de enskilda handledarna som bjuder in doktoranderna i sina nätverk, och övergripande på institutionen. En doktorand är som nämnts anställd inom det av Vetenskapsrådet (VR) finansierade projektet "Knowledge, power, materiality: Swedish archives 1727–1811" som bedrivs vid institutionen. I anslutning till det har doktorander deltagit i en workshop i Berlin. En doktorand är associerad till det VR-finansierade projektet "Mamma hursomhelst. Litterära, vårdrelaterade och mediala berättelser". En doktorand deltog i en workshop anordnad av det tvärvetenskapliga och internationella projektet "The Princesses' Library" i Berlin i maj 2018. Kontakten med lärarutbildningen och ungdomsskolan utvecklas genom att institutionen har en doktorand i forskarskolan med inriktning mot didaktik vid Utbildningsvetenskapliga fakulteten. En doktorand disputerade 2017 på en avhandling om ungdomars läsning, ett arbete som bedrevs i nära samarbete med ett projekt vid institutionen om empirisk läsforskning, finansierat av VR. Här vill vi framhålla de viktiga kopplingarna till den svensklärarutbildning som bedrivs vid institutionen. En doktorand ingår i det nätverk på förlags- och förlagsforskningsområdet som öppnas av institutionens verksamhet på området, och ingår även i nätverk för översättningsforskning. Samtliga dessa utåtriktade initiativ har gett både doktorander och handledare vidgade perspektiv på ämnet och nya kontakter som kan vara till gagn inte minst för doktorandernas postdoktorala verksamhet. Samarbetet är kollegialt – doktorander och handledare möter tillsammans vetenskapliga utmaningar.

Institutionen är medlem i Nationella rådet för forskarutbildning i litteraturvetenskap (NRFL) som samlar landets lärosäten med forskarutbildning inom ämnet. Rådet har årliga möten och samarbetar kring gemensamma nationella kurser med historisk inriktning. Den senaste kursen ägde rum läsåret 2017/18 och anordnades av institutionen: "Litteraturvetenskapliga perspektiv på bok- och mediehistoria före 1850". Lärarna kom från Uppsala, Köpenhamn, Stockholm, Göteborg och Aarhus. Kursen samlade doktorander från Sverige och övriga Norden och blev ett utmärkt tillfälle till kunskapsutbyte och kontaktskapande. Doktoranderna får kännedom om forskning vid andra institutioner i landet och de knyter viktiga kontakter och kan skapa nätverk för framtiden. Institutionen har vidare sedan 2013 som sagt ett samarbetsavtal med Institut for Nordiske Studier og sprogvidenskab, Köpenhamns universitet, för gemensamma kurser, doktorandutbyten och forskningssamarbeten.

I samarbete med Språkvetenskapliga fakulteten anordnade doktoranderna hösten 2017 ett doktorandsymposium där yngre doktorander från de två fakulteterna presenterade sina avhandlingsprojekt på engelska och fick kommentarer från lärare inom fakulteterna: "Second Annual Conference of PhD Students in Literature at the Faculty of Languages and the Department of Literature". Fem doktorander och två professorer från Litteraturvetenskapliga institutionen deltog. Symposiumet gav möjlighet till utbyte och kontakter som annars inte kommit till stånd och ett nytt symposium är planerat till hösten 2018 som även det kommer att arrangeras av doktorander. Vid symposiumet 2017 tränade doktoranderna på att få respons av handledare, andra seniora forskare och doktorandkolleger i ett tvärvetenskapligt sammanhang som de själva administrerat vilket gav såväl vetenskapliga som pedagogiska vinster.

Den fakultetsgemensamma miljön har stärkts av fakulteten, bland annat genom kursen "Professional Training in the Arts and Humanities" som getts varje läsår sedan 2014 och som är obligatorisk för nyantagna doktorander. Redan från start får de alltså möjlighet att lära känna doktorandkolleger från andra ämnen inom fakulteten vilket erbjuder möjlighet till breddning inom utbildningen. Ett doktorandkollegium för fakulteten inrättades 2015, liksom en samordningsfunktion för utbildningen på forskarnivå. Fakulteten stödjer också så kallade forskningsnoder, tematiska och mångvetenskapliga fakultetsövergripande samarbeten som involverar forskare, doktorander och studenter på avancerad nivå. Institutionen medverkar genom medfinansiering och med forskare och doktorander i två sådana noder.

Doktoranderna uppmuntras som nämnts att söka stipendier för forskningsvistelser utomlands under utbildningstiden. Det har skett i ganska stor utsträckning; de senaste åren har doktorander haft forskningsvistelser i Italien, Skottland, Tyskland och USA. I regel är det de enskilda doktoranderna och handledarna som i samråd finner lämpliga kontaktpersoner och vistelseorter. Här kan institutionen bli bättre på att mer systematiskt och generellt informera dels om stipendier, dels om var forskning bedrivs som kan vara relevant för respektive doktorand. Det skulle bland annat kunna ske genom en löpande, tillgänglig dokumentation om de seniora forskarnas nätverk och kontakter. Institutionen har för avsikt att tydligare samla sådan information på hemsidan.

Utformning, genomförande, resultat

Måluppfyllelse – kunskap och förståelse

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel.

Bedömningsgrund:

Utbildningen möjliggör genom utformning och genomförande samt säkerställer genom examination att doktoranden, när examen utfärdas, kan visa bred kunskap och förståelse både inom forskarutbildningsämnet och för vetenskaplig metodik/konstnärliga forskningsmetoder inom forskarutbildningsämnet.

Kursutbudet som helhet vid institutionen är avsett att ge doktoranderna bred kunskap om ämnets olika aspekter, inklusive dess praxis. Fyra kurser är obligatoriska, var och en om 7,5 hp: en fakultetsgemensam kurs, en i teori och metod och två som innefattar kontinuerligt deltagande i institutionens högre seminarier. Seminarierna och kurserna (de senare i mån av plats) är också öppna för studenter på avancerad nivå – dock är det ganska få som deltar. Seminarierna är därtill öppna för studenter på grundläggande nivå.

Utgångspunkten var en gång att det som nu är fyra historiska kurser (då fördelade på två, med motsvarande samma totala poängantal) var obligatoriska. I takt med ökande mångvetenskapligt arbete och internationalisering visade detta sig dock binda upp alltför många kurspoäng – samtidigt som många nya doktorander, genom den expanderande utbildningen på avancerad nivå, visade sig redan ha läst motsvarande kurser. Obligatoriet för de historiska kurserna avvecklades därför gradvis, även om flertalet doktorander de facto läser de flesta av dem inom sin utbildning på forskarnivå eller på avancerad nivå. Ett utvecklingsarbete med kursstrukturen har påbörjats och det sker samtidigt med utvecklingsarbete kring seminarierna (se nedan).

Sedan några år finns som nämnts en obligatorisk fakultetsgemensam doktorandkurs, ”Professional Training in the Arts and Humanities” (7,5 hp), med inriktning på vetenskapssociologi och professionsreflexion. Institutionens obligatoriska kurs inom teori och metod (7,5 hp) inriktas på olika problemområden (och hur de bearbetas), snarare än på olika teoretiska ”skolor”. Skälet är helt enkelt att kurser av det senare slaget ges både på C- och avancerad nivå, vilket innebar betydande risker för dubbleringar. Kursen i teori och metod inriktas därför i hög grad på kritisk självreflexion vad gäller periodisering, litterär kanon (”klassiker”), genus- och identitetsfrågor, och grundläggande litteraturvetenskaplig teori. Doktoranderna har framfört kritiska synpunkter på att kursen behöver revideras mer radikalt. Berörda lärare kommer att anmodas göra en revidering inför nästa kurstillfälle.

I övrigt ger institutionen fyra historiska kurser. De ges en enligt ett rullande schema med en kurs per termin, och täcker tiden från antiken fram till efterkrigstiden. Syftet med kurserna är att ge teoretisk och historisk fördjupning genom mer djupgående läsning och diskussion av ett antal centrala verk och den tolkningstradition som omger dem. Ett planerat utvecklingsarbete

ska inbegripa en diskussion kring de historiska kursernas funktion i ett förändrat läge när de inte längre är obligatoriska och när de nu också är öppna för studenter på avancerad nivå. Examinationerna sker löpande genom seminariedeltagandet då doktoranderna tilldelas muntliga och skriftliga uppgifter samt vanligtvis genom en avslutande, längre skriftlig inlämningsuppgift. Det ger träning i vetenskaplig argumentation såväl skriftligt som muntligt liksom i att följa en tidsplan. Kurserna examineras mot utbildningens övergripande lärandemål.

Att göra seminarierna poänggivande ger doktoranderna synlig utdelning för det stora och viktiga arbete de lägger ner genom sitt deltagande. Eftersom seminarierna är öppna för alla, innebär de också ett naturligt och kontinuerligt forum för överförande av kunskaper mellan forskargenerationer.

Doktoranderna uppmuntras att tillbringa en del av sin studietid utomlands och att i samband därmed gärna följa kurser, som kan räknas som poänggivande inom utbildningen. Sådana kurser fungerar ofta som breddande i förhållande till det övriga arbetet. Här ska också nämnas de historiska kurser som de senaste åren har arrangerats vid olika lärosäten i landet (Lund, Linköping, Södertörn/Umeå, Uppsala) inom samarbetet i Nationella rådet för forskarutbildning i litteraturvetenskap.

Seminarierna

Vid institutionen ges ett 40-tal seminarier per termin, varav drygt hälften inriktade på litteraturvetenskap. Naturligt nog innebär många seminarier ett samarbete mellan institutionens två forskarutbildningsämnen, litteraturvetenskap och retorik. Lika naturligt är att seminarierna också betyder samarbete med andra ämnen, då i form av gästföreläsningar och ventileringar. Utbudet är rikt och varierat, men tenderar, naturligt nog, att delvis samlas kring olika forskningsprojekt och profilområden som bedrivs vid institutionen.

En god seminariekultur utgör en viktig del av forskarutbildningen. Institutionen har kontinuerligt arbetat för att främja en öppen och konstruktiv diskussion. Särskilda seminarier anordnas där doktorander har möjlighet att komma med förslag på vad som ska tas upp på seminarier. Under våren 2018 ordnades ett seminarium där formen diskuterades generellt utifrån ett antal texter. Då togs också viktiga frågor upp om möjligheten att komma till tals, vem som yttrar sig, etcetera. Doktorander har även getts möjlighet att leda och ansvara för högre seminarier. De åtgärder som gjorts för att främja seminariekulturen och stärka doktorandernas medverkan kommer att vidareutvecklas. Ett exempel är att de i ökad utsträckning kommer att ges möjlighet att leda seminarier i samarbete med seniora forskare, bland annat i den temaserie som planeras för hösten 2018 (se temaserier under *Forskarutbildningsmiljö*). Institutionen strävar efter att underlätta för doktorander med ansvar för barn. En diskussion har förts om tider för det högre seminariet vilken lett till en ändring från och med höstterminen 2018 då torsdagsseminarierna flyttas till kl. 13–15 (tidigare kl. 15–17) – samma tid som tisdagsseminarierna (se vidare *Jämställdhet*).

Progression

I den allmänna studieplanen för utbildning på forskarnivå i litteraturvetenskap finns ett antal lärandemål, grundade på Högskoleförordningens examensordning, som beskriver de vetenskapliga färdigheter som doktoranden ska tillägna sig. Generellt gäller för alla dels självständigt arbete (under handledning) på doktorsavhandlingen, dels kontinuerligt deltagande i forskarseminarierna. I diskussionen och arbetet kring seminarierna ingår även att stärka och tydliggöra progression inom doktorandernas seminariekurser genom att de gradvis får mer distinkta och avancerade uppdrag, till exempel genom att presentera någon uppsats, förbereda ett diskussionsinlägg eller agera delopponent på något avsnitt.

Motsvarande progression sker naturligtvis gällande granskningen av doktorandens eget arbete, där tidiga seminarier kan vara ganska öppna och tentativa, medan de gradvis blir mer formella genom externa granskare, först vid ett ”mellanseminarium” i form av licentiatseminarium, sedan vid en slutventilering.

Utbildningen som helhet – avhandlingsarbete, kurser, seminarier, kringaktiviteter – syftar till både en ökad breddning och fördjupning av doktorandens förmågor. Till den progressionen hör att från institutionen uppmuntra doktoranderna att dels delta i den internationella och nationella inomvetenskapliga verksamheten i form av konferenser, dels i den bredare verksamhet som kan summeras som samverkan på vetenskaplig grund. Också här finns en naturlig progression i det faktum att doktorander som kommit längre i sin utbildning får mer att bidra med, och att de i regel kan göra det med större säkerhet. Delar i seminarieverksamheten kan ses som träning för sådan verksamhet utanför institutionen (konferensframträdanden, fakultetsoppositioner m.m.)

Måluppfyllelse – färdighet och förmåga

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel.

Bedömningsgrund:

Utbildningen möjliggör genom utformning och genomförande samt säkerställer genom examination att doktoranden, när examen utfärdas, kan visa förmåga att planera och med adekvata metoder bedriva forskning och andra kvalificerade (konstnärliga) uppgifter inom givna tidsramar samt såväl i nationella som internationella sammanhang muntligt och skriftligt med auktoritet kan presentera och diskutera forskning och forskningsresultat i dialog med vetenskapssamhället och samhället i övrigt. Doktoranden ska också visa förutsättningar för att såväl inom forskning och utbildning som i andra kvalificerade professionella sammanhang bidra till samhällets utveckling och stödja andras lärande.

Handledningssituationerna ser visserligen olika ut i olika konstellationer – inte minst eftersom doktorander eller handledare tidvis kan vistas utomlands – men gemensamt för alla är att doktoranderna får återkoppling på sitt arbete, muntligt och/eller skriftligt.Handledningstiden omfattar totalt 18 lektorstimmar (72 klocktimmar) per termin och fördelas med 12 lektorstimmar för huvudhandledare och 6 för biträdande handledare. Fakultetens riktlinjer föreskriver att ”ingen lärare ska samtidigt handleda fler än åtta doktorander och ingen ska samtidigt vara huvudhandledare för fler än fem doktorander”. Återkopplingen sker genom fysiska möten minst 3–5 gånger per termin samt genom e-post- och telefonkontakt och videomöten (till exempel Skype). Det följs upp i den individuella studieplanen och genom avstämning i handledarkollegiet. I vissa fall förekommer också förseminarier inför konferenser. Presentationer av pågående arbete sker löpande i form av så kallade ventileringsseminarier vid institutionen. I regel behandlar det första av dem doktorandens avhandlingsplan, vilket ger hen en möjlighet att presentera och få återkoppling på hela det planerade arbetet. Eftersom seminarierna ger kurspoäng är de examinerande, och doktorandernas seminarieaktiviteter är därmed länkade till de mål som handlar om att med adekvata metoder bedriva forskning inom givna tidsramar samt att presentera och diskutera forskning och forskningsresultat. En diskussion är initierad av doktoranderna kring syfte och struktur i seminarieverksamheten som bättre behöver tydliggöras, och detta ska åtgärdas under hösten (se *Uppföljning, åtgärder och återkoppling*).

Många av doktoranderna presenterar sitt arbete – både pågående och avslutat – i olika sammanhang utanför institutionen. Här finns både rent inomvetenskapliga sammanhang (seminarier vid andra institutioner, konferenser) och sådana som är riktade mot en bredare allmänhet, till exempel i form av föreläsningar hos författarsällskap, på bibliotek med mera, och i tidningsartiklar och andra former av skriftlig populärvetenskap. Institutionen uppmuntrar sådan verksamhet, och har i olika former ordnat populärvetenskapliga föreläsningsserier. Tidigare genomfördes de i institutionens egen regi, och under ett antal år (2009–2015) i ett formaliserat samarbete med Uppsala stadsbibliotek med totalt ett drygt trettiotal föreläsningar. Institutionen ger garantimedel för deltagande i konferenser.

I både den externa inomvetenskapliga verksamheten och den populärvetenskapliga verksamheten utnyttjas självfallet seniora forskares nätverk, som omfattar delar av

skolvärlden, biblioteks- och arkivvärlden samt förlagsvärlden. Kontaktverksamheten har tagits upp i handledarkollegiet för att se till att alla doktorander ges möjlighet att utnyttja befintliga nätverk. Samtidigt arbetar doktoranderna ofta upp egna nätverk utifrån sina avhandlingsämnen.

I ett större perspektiv kan nog litteraturvetenskap uppfattas som ett ganska utåtriktat ämne, där både doktorander och handledare ser det som värdefullt att arbeta mot en större offentlighet och därmed att välkomna relevant medverkan i media. Några doktorander genom åren har fått en påfallande intensiv medial uppmärksamhet vilket är positivt för ämnet och för doktorandernas träning i att föra ut kunskap till en bredare allmänhet. Det är dock viktigt att de har rätt redskap för sådan verksamhet och vi ser det som värdefullt att frågor kring detta nu uppmärksammas i den fakultetsgemensamma kursen.

Doktoranderna erbjuds undervisning (högst 20 procent) i mån av utrymme vid institutionen vilket för det mesta finns. I stort sett alla utnyttjar denna möjlighet. Vanligtvis får de till en början undervisa en del av en kurs tillsammans med en senior lärare. Ibland får de ansvara för en egen kurs men då tillsammans med en annan doktorand. I samtliga fall ska studierektor för grundutbildningen se till att det finns ett mentorsstöd från en senior lärare (se vidare *Uppföljning, genomförande, resultat*). Någon introduktion för nya lärare har hittills inte funnits vid institutionen vilket doktoranderna efterfrågat. Studierektor för grundutbildningen kommer från och med höstterminen 2018 att införa en sådan som är öppen för både doktorander och nyanställda disputerade lärare.

Den årliga uppföljningen av doktorandernas individuella studieplan innebär en återkommande kontroll av progressionen inom arbetet. Institutionen fäster exempelvis inte enbart vikt vid hur avhandlingsarbetet fortskrider utan även vid att doktoranderna rapporterar fullgjorda åtaganden utanför institutionen i form av föredrag, konferensdeltagande, publiceringar.

Utformning, genomförande, resultat

Måluppfyllelse – värderingsförmåga och förhållningssätt

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel.

Bedömningsgrund:

Utbildningen möjliggör genom utformning och genomförande samt säkerställer genom examination att doktoranden, när examen utfärdas, kan visa intellektuell självständighet, (konstnärlig integritet), och vetenskaplig redlighet/forskningsmässig redlighet samt förmåga att göra forskningsetiska bedömningar. Doktoranden ska också ha nått fördjupad insikt om vetenskapens/konstens möjligheter och begränsningar, dess roll i samhället och människors ansvar för hur den används.

Forskningsetik diskuteras fortlöpande på seminarierna. Den kollegiala granskningen av forskning som sker vid seminarierna är grundläggande för institutionens verksamhet och en viktig del av forskarutbildningen. Det handlar om att beskriva vad som utgör god forskningssed och hur den praktiseras. Att redovisa sina metoder, granska sina utgångspunkter, visa erkänsla mot tidigare forskning och ha god akribi i sin forskning är något som ofta tas för givet men som regelbundet behöver aktualiseras. De regler och lagar som finns inom det forskningsetiska fältet har institutionen och doktoranderna skyldighet att hålla sig informerade om. Detta är dock inte tillräckligt då god sed i forskningen också är avhängig forskarens moraliska omdöme. Det innebär att forskarutbildningen ska bidra till att stärka även den aspekten. Seminarier, handledning och forskarpraktiken i sin helhet vid institutionen styrs av att omsätta en god forskningspraktik. Att upprätthålla en levande diskussion kring forskningsetiska frågor är viktigt och görs också, senast i samband med att en av institutionens professorer ledde en statlig utredning om oredlighet i forskning (SOU 2017:10). Utredningen och dess resultat har presenterats och diskuterats vid institutionen då även doktoranderna deltagit. Forskningsetik är även en del av den fakultetsgemensamma kurs om institutionens doktorander genomgår. Vad gäller rent praktiskt tillvägagångssätt har institutionens kurs i teori och metod under ett antal år haft ett moment om mer avancerad informationssökning – bibliografiska dygder som paradoxalt nog ibland negligeras i en tid av digitala informationsnätverk. Ibland anlitas också särskilda opponenter för sådant under slutventileringar. Frågor om informationssökning tas också upp med nyantagna doktorander vid den fakultetsgemensamma kursen ”Professional Training”.

Forskningsetiska frågor kring intervjuer/anonymisering, bruk av persondata med mera är inte en stor kollektiv fråga vid institutionen, eftersom relativt få doktorander (och seniora forskare) sysslar med samtidsorienterad forskning av sådant slag. I de fall sådana frågor blir aktuella diskuteras de vid handledning och på seminarier. Ofta gäller det anonymisering av informanter: doktoranderna rekommenderas då regelmässigt att dels inhämta tillstånd, dels bevara forskningsdata i form av enkäter, e-korrespondens med mera. Mer komplicerade frågor av detta slag tas upp för övervägande vid handledarkollegier.

Frågan om vetenskapens möjligheter och begränsningar är komplicerad, men diskuteras fortlöpande i handledning och vid seminarier. Gemensamt i de flesta forskares vardag i vårt

ämne är frågor om källmaterialets omfattning och pålitlighet – det aktualiserar frågor om källkritik (är materialet trovärdigt?) och täckningsgrad (att forskaren tydliggör vad som har källstöd och vad som är hypoteser). På den nivån pågår ett kontinuerligt granskningsarbete inom forskarutbildningen och vid de högre seminarierna som både är en väsentlig del av verksamheten och som innebär en naturlig progression inom den. Diskussionerna börjar i regel i planlägningsarbetet – utifrån avhandlingsplanen, eller en senior forskares projektbeskrivning – och fortsätter sedan under insamlingsarbete och olika versioner av manuskript. Det betyder att en del avgörande frågor ofta aktualiseras i inledningsskedet av en undersökning, men också att granskningen i praktiken kan bli strängare under arbetets gång, detta eftersom frågorna blir alltmer konkreta ju längre undersökningen fortskrider.

På ett plan berör detta också vetenskapens möjligheter, helt enkelt eftersom källäget ibland inte medger vetenskaplig bearbetning av vissa frågor. Samtidigt finns en fråga som tidvis har stor vikt i vårt ämne, gränserna mellan essäistik och vetenskap. Litteraturvetenskap är ett ämne där många skriver i bägge genrerna (en del doktorander och seniora forskare är litteraturkritiker), och där omsorgen om den eleganta formuleringen nog är ovanligt hög. Därför krävs ett kontinuerligt samtal om de olika krav som genrerna ställer, och att kraven på vetenskaplighet inte får prutas på den essäistiska lystern (det gäller sådant som källhänvisningar, begreppsklarhet samt vägande för och emot). Ett sätt att uttrycka detta är som att doktoranden måste bli medveten om de begränsningar i stil och disposition som gör att vetenskapliga texter inte kan likna de essäistiska – och att essän sällan kan uppnå den systematik och grundlighet som är vetenskapens kännetecken. Konflikten ska inte överdramatiseras, men hänger alltså samman med att många forskare lever i två textvärldar med delvis olika krav. Det kontinuerliga arbetet med detta sker i samtal mellan handledare och doktorand vid textgenomgångar samt mellan deltagarna vid seminariernas manusgranskningar.

Vetenskapen hävdar primärt sin roll i samhället som obunden grundforskning, men vissa undersökningar kan faktiskt tillkomma på beställning. Det var mycket längesedan institutionen hade någon doktorsavhandling av detta slag, men på postdoktoral nivå förekommer det (främst inom det litteratursociologiska fältet). Eftersom också dessa manuskript ventileras vid våra seminarier – och ofta med representanter för uppdragsgivarna närvarande – blir detta ett naturligt sätt att för doktoranderna aktualisera frågan om forskarens frihet och ansvar i en sådan situation. Majoriteten av medarbetarna välkomnar tanken på att institutionen erbjuder sådana uppdrag. Självklart ingår i detta att göra en bedömning av om erbjudandet inrymmer vetenskapligt relevanta och väsentliga inslag, och inte bara består av ett enklare utredningsuppdrag.

Även om avhandlingarna skrivs inom ramen för kontinuerlig handledning och i en gemensam seminariemiljö, är avhandlingsarbetena i vårt ämne ofta ensamma i den meningen att de inte bedrivs i laborativa miljöer eller i forskargrupper där flera personer arbetar med samma forskningsfråga. Detta disponerar för att doktoranderna arbetar med intellektuell självständighet, gällande såväl material som metod och teori.

Utformning, genomförande, resultat

Jämställdhet

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel.

Bedömningsgrund:

Ett jämställdhetsperspektiv beaktas, kommuniceras och förankras i utbildningens innehåll, utformning och genomförande.

Litteraturvetenskapliga institutionen strävar efter att alla anställda ska uppleva arbetsplatsen som en välkomnande och stimulerande miljö, oavsett social bakgrund, ålder, kön, könsidentitet, etnisk tillhörighet, funktionsnivå och sexuell läggning. Det är viktigt för kvaliteten på undervisning och forskning att olika erfarenheter och perspektiv finns representerade vid institutionen. Liksom Uppsala universitet i stort har Litteraturvetenskapliga institutionen brister i mångfald men en medvetenhet om problematiken är en utgångspunkt för förändringsarbetet.

Institutionen strävar efter att uppnå en sammansättning av lärare och doktorander som befinner sig inom jämställdhetsspannet 40–60. Frågan ägs dock inte fullt ut av institutionen eftersom lärarrekruteringsregleras av lagar och förordningar som föreskriver hur jämställdhetsperspektiv kan beaktas i bedömningen. Vad gäller antagning av doktorander är kvalitetskrav avgörande och jämställdhetsaspekten vägs in när sökande anses kvalitetsmässigt jämbördiga. Forskarutbildningsnämnden, där antagningsprocessen äger rum, bestod 2016 av 6 män, 5 kvinnor och en person som inte identifierar sig som något av de juridiska könen. Under en tioårsperiod, 2008–2018, bestod doktorandgruppen av 9 kvinnor, 9 män och två personer som inte identifierar sig som något av de juridiska könen. Vid den senaste antagningen 2017 antogs 2 kvinnor och 2 män. Fördelningen av kön inom doktorandgruppen håller sig inom jämställdhetsspannet.

Beträffande handledargruppen finns en marginell övervikt av män som huvudhandledare. Under vårterminen 2018 har 5 personer haft uppdrag som huvudhandledare, 3 män och 2 kvinnor. 4 är professorer och 1 är docent. 8 personer har varit biträdande handledare, 4 kvinnor och 4 män. 4 är professorer och 2 är lektorer vid institutionen. 1 är forskare vid institutionen och 1 är extern lektor. De flesta doktorander är mycket nöjda med sina handledare. Institutionen vill ge yngre anställda möjlighet till handledning och de är i förekommande fall biträdande handledare. Institutionen eftersträvar att utse både män och kvinnor men vill också värna doktorandernas inflytande över handledarvalet. Det ska noteras att detta som sagt är en strävan från institutionens sida – i flera fall har de nyantagna doktoranderna begränsad eller ingen kännedom om handledarnas inriktning och expertis. Vid introduktionen informeras de emellertid i så stor utsträckning som möjligt om detta inför tilldelningen. Doktoranderna efterfrågar ibland externa handledare; det är inte alltid möjligt av

bland annat ekonomiska skäl men institutionen försöker tillgodose detta till exempel genom att anlita externa granskare vid enskilda textseminarier.

Vad gäller seminarierna på forskarutbildningen har det sedan länge funnits seminarier med inriktning på genus. Det finns en stark genuskompetens bland de seniora forskarna vid Litteraturvetenskapliga institutionen och de arbetar aktivt för att säkra att den vidareförs till den yngre generationen, till exempel genom att involvera yngre forskare och doktorander i samarbeten och konferensdeltagande. Genusperspektiv är fortfarande inte en självklar del i all undervisning vilket reflekteras i kurslistorna på forskarutbildningen. Här avser institutionen att stärka arbetet för att alla kurser ska uppfylla jämställdhetsmålen och överväger möjligheten att hösten 2018 söka medel hos Rådet för lika villkor vid Uppsala universitet för det arbetet.

Den handlingsplan för lika villkor som utarbetas av Likavillkors- och arbetsmiljögruppen (LVAK) och som uppdateras årligen är viktig för forskarutbildningen. Här slås bland annat fast att genusperspektiv ska integreras i undervisningen och att alla lärare ska vara beredda att problematisera den litterära, retoriska och teoretiska kanon utifrån frågor om kön, etnisk tillhörighet, ålder och/eller social bakgrund. Vidare ska studierektor för forskarutbildningen rapportera till prefekten och LVAK om frågor angående lika villkor som väckts i samband med utbildningen, vara uppmärksam på likavillkorsaspekterna vad gäller kursplaner, litteraturlistor och undervisning samt vara LVAK behjälplig med uppgifter om lika villkor inom sina respektive ansvarsområden.

Utformning, genomförande, resultat

Uppföljning, åtgärder och återkoppling

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel.

Bedömningsgrunder:

Utbildningens innehåll, utformning, genomförande och examination följs systematiskt upp. Resultaten av uppföljningen omsätts vid behov i åtgärder för kvalitetsutveckling, och återkoppling sker till relevanta intressenter.

Lärosätet verkar för att doktoranden genomför utbildningen inom planerad studietid.

Uppföljning sker genom diskussioner i handledarkollegiet, genomgång av förekommande kursutvärderingar och vid seminarier om verksamheten där såväl doktorander som seniora lärare deltar. Det senaste seminariet av den arten ägde rum i april 2018. Där diskuterades frågan om syftet med det högre seminariet och inte minst genom doktorandernas aktiva medverkan framkom en rad förslag på hur verksamheten kan bli mer dynamisk och nyskapande. Förslagen togs därefter upp vid ett möte med seminarieledarna och de kommer att implementeras under höstterminen. Det handlar till exempel om att syfte och struktur i seminarieverksamheten bättre ska tydliggöras, att doktorander kan träda in som seminarieledare och därmed stärka sin aktiva roll, att en modell med mindre ”workshops” används vid textgenomgångar och att nya doktorander tilldelas en äldre doktorand som mentor. Allt detta är också en god träning för framtiden – i rollen som forskare, lärare och forskningsförmedlare. Prefekt och studierektor för utbildning på forskarnivå anordnar vidare årligen en doktorandlunch där doktoranderna tar upp aktuella frågor om utbildningen, arbetsmiljön med mera.

När det gäller genomgång och uppföljning av kursutvärderingarna ska rutinerna skärpas. Återkoppling från berörda lärare samt från studierektor har inte alltid skett. Detta ska tas upp vid handledarkollegiet under hösten 2018 och anvisningar kommer att utformas (se vidare under *Doktorandperspektiv*). Bland annat ska berörda lärare gå igenom kursutvärderingarna med studierektor och återkoppla till kursdeltagarna för att gemensamt kunna diskutera eventuella behov av förändringar i kursuppläggning, litteraturlistor, etcetera.

Uppföljning av examination sker i samband med uppdatering och revidering av den individuella studieplanen. Den allmänna studieplanen granskas regelbundet; vissa förändringar kan institutionen själv ansvara för inom ramen för formuleringarna i ASP. Beslut om revideringar fattas av fakultetsnämnden och besluten förmedlas via e-post till institutionens anställda.

Av de 28 doktorander som antagits 2001 eller senare disputerade 21 inom 4–6 år efter antagningen. 5 doktorander disputerade 7–8 år och 2 9–10 år efter antagningen. I normalfallet har tidsutsträckningen berott på föräldraledighet, prolongation på grund av kollegiala uppdrag

på institutions-, fakultets- och universitetsnivå samt utlandsvistelser. I några fall är orsaken sjukskrivning. Prefekt och studierektor för utbildning på forskarnivå har kontinuerligt haft uppmärksamhet på tidsplanerna i samråd med berörda doktorander och handledare och med utgångspunkt i de individuella studieplanerna som uppdateras varje år. Åtgärder för att säkerställa att doktoranderna genomför utbildningen inom utsatt tid aktualiseras också i handledarkollegiet, där samtliga doktoranders progression inom utbildningen diskuteras. Rutinerna kring prolongation fungerar tillfredsställande, liksom rutinerna vid sjukskrivning. Vid behov upprättar prefekten kontakt med Företagshälsan.

Det ska dock påpekas att det för doktoranderna är en utmanande balans under utbildningstiden att genomföra kursarbete, avhandlingsskrivande, seminariedeltagande vid och utanför institutionen, konferensresor, eventuella utlandsvistelser samt artikelskrivande och -publicering. Utbudet av vetenskapliga och pedagogiska aktiviteter har ökat och därmed också inte minst de inre kraven hos doktoranderna. Detta är något som löpande tas upp och genomlyses i samtal mellan handledare och doktorand och i handledarkollegiet. Under en ganska lång följd av år uppmuntrades doktoranderna att åta sig undervisning redan från början av studietiden. Erfarenheten tydde dock på att det försenade avhandlingsarbetet, och rekommendationen är numera att de inte åtar sig undervisning förrän efter halva studietiden. Detta kommer att följas upp för att se till att balansen fungerar mellan undervisning och avhandlingsarbete och att doktoranderna ges tillräcklig undervisningsmeritering under utbildningen.

Doktorandperspektiv

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel.

Bedömningsgrunder:

Doktoranden ges möjlighet att ta en aktiv roll i arbetet med att utveckla utbildningens innehåll och genomförande.

Utbildningen säkerställer en god fysisk och psykosocial arbetsmiljö för doktoranden.

Doktorander vid Uppsala universitet har rätt att vara representerade i beslutande och beredande organ på olika nivåer, och institutionen är mån om att de finns representerade på samtliga nivåer. Det underlättas genom att doktoranderna får förlängning av sin anställning för utförda uppdrag. Via den livaktiga doktorandföreningen vid institutionen utser doktoranderna sina representanter på institutionsnivå. På institutionen finns doktorandrepresentanter med i institutionens styrelse, samt i arbetsgrupper, nämnder och kommittéer och detta ger inte bara inflytande när det gäller institutionens verksamhet utan också meriter och träning inför kommande yrkesverksamhet. I arbetsgruppen Lika villkors- och arbetsmiljökommittén sker ett arbete med lika villkor och arbetsmiljö, i den så kallade samverkansgruppen arbetar deltagarna med frågor om samverkan med det omgivande samhället. Ett viktigt arbete för doktoranderna sker inom ramen för forskarutbildningsnämnden som bereder ärenden om antagning av doktorander och lämnar förslag till institutionsstyrelsen som fattar beslut. Genom att doktoranderna finns med i antagningsprocessen tränas de både i hur en rekryteringsprocess går till och i att arbeta med granskningsförfaranden. De doktorander som har undervisning deltar i lärarmöten och i arbetet med kursutveckling och revidering av kursplaner när det är aktuellt. Liksom när det gäller verksamheten i styrelsen och i arbetsgrupperna finns möjligheter för doktorander att såväl påverka verksamheten som att förbereda sig för ett kommande yrkesliv. Samtliga doktorander förväntas delta i institutionens veckovisa personalmöten samt på planerings- och utbildningsdagar då centrala diskussioner om institutionens verksamhet förs.

Handledare utses i samråd mellan handledare, doktorand och studierektor för utbildning på forskarnivå (vilken på delegation av prefekt leder och fördelar arbete inom forskarutbildningen) som sedan lämnar förslag till forskarutbildningsnämnden. Som nämnts ovan (*Förutsättningar. Personal*) informeras doktoranderna om sin rättighet att byta handledare. Ämnet för avhandlingen och arbetsprocessen utformas med stöd av och i dialog med handledarna, men det bör framhållas att doktoranderna arbetar med en hög grad av självständighet i uppläggnings av arbetet, inom ramen för det som fastslås i de individuella studieplanerna.

Doktoranderna ges rikhaltiga möjligheter att föra fram synpunkter på utbildningen. Kurserna ska evalueras dels genom att skriftliga utvärderingar lämnas in till studierektor som sedan återkopplar synpunkter till lärarna – som påpekats under *Uppföljning, åtgärder och*

återkoppling ska rutinerna kring detta förbättras. Dels görs i vissa fall formativa, muntliga utvärderingar under kursens gång. Kritiska synpunkter på till exempel enskilda kurser tas också upp i doktorandföreningen som förmedlar till studierektor. Som nämnts ska en mer systematisk diskussion ske inom ramen för handledarkollegiets möten. Den årliga doktorandlunchen (se *Uppföljning, återkoppling och åtgärder*) är konstruktiva och uppskattade möten där doktoranderna för fram förslag till förändringar och förbättringar.

De högre seminarierna ingår som en viktig del i utbildningen och är poänggivande. På senare år har en diskussion om inflytandet över de högre seminariernas utformning lett till att lärare, forskare och doktorander i högre grad kommit att delta i planeringen, och doktoranderna uppmanas att lämna synpunkter på såväl innehållet i seminarierna som arbetsklimatet. Här kan dock inflytandet formaliseras på ett bättre sätt och institutionen ämnar som nämnts ytterligare utveckla denna planering. På individnivå ges synpunkter på utbildningen och arbetsmiljön via de utvecklingssamtal med studierektor för utbildning på forskarnivå som erbjuds doktoranderna en gång per år (i de fall doktorander har studierektor som handledare erbjuds samtal med prefekt). Det har utnyttjats i ganska liten utsträckning; studierektor har tagit upp det vid den senaste doktorandlunchen och uppmuntrat dem att använda möjligheten. Det är ett bra tillfälle till allmän uppdatering för både doktorand och studierektor. Påminnelser kommer att gå ut under hösten.

Det yttersta ansvaret för doktorandernas fysiska och psykosociala arbetsmiljö åligger prefekt, men bevakas också av studierektor för utbildning på forskarnivå och på individuell nivå även av handledarna. Arbetet med arbetsmiljön sker dessutom i Lika villkors- och arbetsmiljökommittén. Doktoranderna är integrerade i institutionsmiljön och samtliga har tillgång till en egen arbetsplats samt dator. Arbetsmiljön bedöms som i stort sett bra, men arbetsbelastningen är hög, och stress samt mindre ergonomiska besvär förekommer; vid behov erbjuds till exempel höj- och sänkbara skrivbord. Doktoranderna har tillgång till företagshälsovården. Personer med visstidsanställning är en särskilt utsatt grupp och institutionen är medveten om att detta kräver extra uppmärksamhet när det gäller just doktorandernas situation; i denna grupp är sjukskrivningen högre än hos andra kategorier. Under hösten 2018 genomförs en arbetsmiljöundersökning vid institutionen, med särskilt fokus på psykosocial arbetsmiljö.

Doktoranderna har varit involverade i arbetet med denna självvärdering. De har erbjudits att delta i arbetsgruppen men avböjt på grund av att de flesta är relativt nyantagna och av de två som hunnit längre in i sin forskarutbildning ingår en som bedömare i UKÄ:s panel. De har dock kommenterat hela självvärderingen och en doktorand deltog i arbetsgruppens möte med fakultetens utbildningsledare och universitetets projektledare vid slutgranskningen av självvärderingen.

Arbetsliv och samverkan

Beskriv, analysera och värdera. Redogör för styrkor och svagheter samt hur dessa hanteras för att säkra en hög kvalitet nås i utbildningen. Belys med hjälp av exempel.

Bedömningsgrund:

Utbildningen är utformad och genomförs på sådant sätt att den är användbar och utvecklar doktorandens beredskap att möta förändringar i arbetslivet, både inom och utanför akademien.

Institutionen har åren 2001–2017 haft 54 doktorsdisputationer i litteraturvetenskap. Cirka två tredjedelar av doktorerna är numera verksamma som forskare och lärare inom högskolesektorn, 18 vid Uppsala universitet och 12 vid andra lärosäten. Utöver dessa innehar tre administrativa uppdrag inom högskolesektorn. Utanför högskolesektorn är doktorerna verksamma inom statliga och kommunala myndigheter, stiftelser, bibliotek och annan verksamhet inom kultursektorn. Ofta är verksamheten forskningsanknuten, till exempel vid forskningsbibliotek och litterära samfund eller stiftelser samt vid författarverksamhet och utredningsarbete. Inför KoF 2007 gjorde institutionen en undersökning om alumner för att kartlägga deras sysselsättningar efter doktorsexamen. Det visade sig glädjande att de överlag lyckats väl i sitt fortsatta yrkesliv såväl inom som utanför universitetet.

Bredden i verksamheten hos dem som fått sin doktorsexamen i litteraturvetenskap vid Uppsala universitet visar att utbildningen ger en god förberedelse för yrkesutövning inom en rad områden även utanför högskolesektorn. Färdigheterna och kunskaperna som förvärfvas är attraktiva inom yrkeslivet, och vissa inslag i utbildningen är utformade för att förbereda för yrkesverksamhet, till exempel den fakultetsgemensamma kursen ”Professional Training in the Arts and Humanities”. I stort sett alla doktorander har undervisning och administrativa eller redaktionella uppdrag inom sin anställning vilket kompenseras med förlängning av anställningstiden. Undervisningen utförs i regel i nära kontakt med en senior lärare (till exempel genom att dela på en kurs) som då har ett slags mentorsfunktion (se *Måluppfyllelse – färdighet och förmåga*). Administrativa respektive redaktionella uppdrag kan handla om att medverka vid förberedelserna för och genomförandet av en konferens, arbeta med redigering och färdigställande av vetenskapliga böcker eller uppdrag vid tidskriftsutgivning. Här tränas inte minst förmågan att bli klar med ett arbete inom en given tidsram. En del doktorander skriver också artiklar i dagstidningar och kulturtidskrifter eller medverkar i etermedier och på föreläsningar för allmänheten vilket är ett utmärkt sätt att kommunicera med det omgivande samhället och möta villkor och krav i en annan arbetsmiljö. Genom institutionens satsning på utbildning i förlagskunskap på avancerad nivå har vidare ett brett kontaktnät etablerats med förlagsvärlden. Ett par nydoktorer har kunnat förlägga sin forskning till förlag genom så kallade Flexit-anställningar finansierade av Riksbankens Jubileumsfond. Det har medfört värdefulla kontakter och produktiva utbyten mellan alumnerna och institutionen.

Många alumner är i kontakt med institution genom forskningssamarbeten eller som inbjudna att presentera forskning eller annan verksamhet vid seminarier. Relationen till

alumnerna är ofta aktiv. Institutionen har tidigare medverkat i arrangemang kring ”Livet efter studierna” om litteraturvetenskapen och arbetsmarknaden, anordnat av Litteraturvetenskapliga studentföreningen Litteraterna. Sådana initiativ riktade mer specifikt mot doktorander skulle institutionen kunna arbeta mer aktivt med.

Utbildningstiden ger vidare rika möjligheter att komma i kontakt med skilda miljöer vilket kan ses som förberedande för yrkeslivet. Doktoranderna åtar sig uppdrag inom styrelser, nämnder och föreningar, till exempel institutionens styrelse, forskarutbildningsnämnd, Lika villkors- och arbetsmiljökommitté samt doktorandförening; fakultetsnämnden och Humanistiska doktorandrådet. De knyter kontakter vid konferenser, på seminarier och med gästforskare och alumner som besöker institutionen. Institutionen anordnar regelbundet seminarier som ger respons på ansökningar under arbete. Det ger doktoranderna goda inblickar i hur man skriver ansökningar för postdoktoral forskning och stärker kontakten med disputerade forskare.

Samverkan med skolvärlden har skett inom projekt om empirisk läsforskning och genom den omnämnda forskarskolan med inriktning mot lärarutbildningen. Vidare sker samverkan med arkivvärlden genom det omnämnda arkivinriktade projektet. Samverkan med bokbranschen – och då främst förlagsnäringsen – bedrivs sedan flera decennier vid institutionen. Bara under det senaste året ventileras två förlagsinriktade avhandlingar. Ett samverkansprojekt (delvis externt finansierat) kring den svenska bokbranschen under efterkrigstiden avslutas när detta skrivs: det ska resultera i en antologi som publiceras hösten 2018. Arbetet har givit värdefulla insikter i en samhällssektor som för närvarande befinner sig i snabb och omdebatterad utveckling. Flertalet av skribenterna har forskarutbildning från Uppsala universitet, men arbetar nu på olika ställen utanför universitetsvärlden: i kulturvärlden, den vetenskapliga sektorn och myndighetssektorn.

Sedan några år har institutionen också ett programpaket inom området förlagsstudier på avancerad nivå. Kurserna växte fram ur en tidigare blygsam begynnelse om enda kurs, men efter kontakter med motsvarande utbildning i Stirling fick det hela sin nuvarande form. Avgörande var insatserna från en av institutionens doktorander på området, som hade studerat utomlands vid olika inrättningar för bokhistoria och förlagsstudier.

En av tankarna bakom paketet är att just att förena teori och praktik, Eftersom institutionen har god forskningskompetens på området är det relativt enkelt att rekrytera lärare på området, samtidigt som flera av dem har fått vidareutbildning via institutionen i de mer praktiska delarna (främst Desktop publishing). En annan grundtanke är att inte inrikta utbildningen enbart mot de existerande allmänlitterära förlagen och läromedelsförlagen, utan förbereda studenterna för en bokmarknad som alltmer präglas av nätbaserad publicering, liksom av egenutgivning och självpubliceringsplattformar. Ett annat sätt att uttrycka saken är att utbildningen inte bara syftar till arbeten på traditionella bokförlag, utan till all slags grafisk textproduktion – något som, visar erfarenheten, kräver fördjupad insikt i olika klassiska förläggardygdigheter som redigering, layout, korrektur, marknadsföring med mera.

Samverkan med det omgivande samhället är en viktig del i institutionens verksamhet. Institutionens lärare och forskare bidrar regelbundet med föredrag, publikationer och kontaktskapande verksamhet, och sedan hösten 2017 finns en särskild arbetsgrupp för samverkan bestående av lärare och studeranderepresentanter som kartlägger institutionens kompetens och förmedlar kontakter med det omgivande samhället. I början av vårterminen 2018 lämnade gruppen en rapport till institutionsstyrelsen med ett flertal förslag för att stärka samverkan vid institutionen. Bland annat föreslog gruppen att institutionen ska knyta till sig ett externt råd. Rådet, som föreslås bestå av personer som verkar inom områden som är relevanta för institutionens ämnen, ska mötas en gång per termin under en tvåårsperiod. Tanken är att en första träff sker i samband med att institutionen firar att det i år är femtio år sedan ämnet bytte namn till Litteraturvetenskap. Vidare föreslår samverkansgruppen ett mer systematiskt arbete med alumner och att hemsidan får en tydligare samverkansprofil där institutionens samverkansprojekt presenteras. En enkät har gjorts där alla medarbetare getts möjlighet att redovisa samverkansprojekt och egna kompetensområden som kommer att synliggöras på hemsidan. Livet efter doktorandtiden diskuteras med handledarna och flera doktorander har också mot slutet av utbildningstiden samtalat med studierektor för utbildning på forskarnivå.

En övergripande slutsats beträffande arbetsliv och samverkan är att verksamheten är levande och fungerar väl. Doktoranderna är omgivna av seniora forskare som är aktiva i samverkansarbetet. De förbereds för och påbörjar sådan verksamhet under utbildningen och är väl rustade för framtida projekt och för ett föränderligt arbetsliv såväl inom som utanför akademien.